

Från: [Suzanna Bengtsson](#)
Till: [Tommy Andersson](#)
Ärende: Medborgarförslag, KF sept
Datum: den 4 augusti 2025 11:38:07

Medborgarförslag.

Bollebygds kommun bryter idag mot Diskrimineringslagen.

Skollagen.

FN's barnkonvention.

Anledningen? Ekenomin så klart, pengar är viktigast.

Mitt förslag är att kommunen ska följa lagen och FNs barnkonvention genom att tillsätta fler klassresurser, ha mindre grupper samt utbilda personalen inom olikheter och NPF så att alla elever får den kunskap dom har rätt till.

Skolan kan idag jämföras med en djurpark där alla djur får bo i en säldamm för det är enklast och kostar minst pengar.

Vårt samhälle består redan idag av anpassningar för att göra vardagen lättare t ex trappor och hissar mellan våningsplan, dörrar med dörrhandtag, rinnande vatten och bestick.

Jag heter Pip Carlsson och är verkstadsarbetare.

Min son har vart hemmakämpe i ett år till och från. Därimellan har han haft problematisk skolnärvaro.

(Hade han vart vuxen så hade man bytt ut ordet hemmakämpe mot ordet utbränd.)

Jag är så övermänskligt trött på att kämpa för att skolan ska förstå att alla barn ser olika ut och att att dom även fungerar olika. Alla barn fungerar inte i större grupper i öppna lärolandskap med mycket intryck, sittandes på hårda stolar där eleverna förväntas ta in vad läraren säger och sedan arbeta till stor del självständigt. För ca:10% av eleverna är denna inlärningsmodell en mardröm.

Hur ska läraren hinna tillgodose alla elevers behov?

Många elever behöver hjälp på lektionerna och att då hinna med att se eleverna med extra behov i form av små skiftningar som indikerar på att elevens mående sjunker blir omöjligt.

Att uppmärksamma att en elev är i behov av extra anpassningar för att ta till sej undervisningen och att detta måste utredas hinns inte med.

Se till så att eleverna med extra behov använder sina hjälpmedel och se att

anpassningarna fungerar för eleven eller om dessa behöver ses över.

Lärarna hinner inte med detta.

Kommunens lärare är fantastiska men hur ska dom kunna utföra sitt arbete när dom inte får rätt förutsättningar?

Att gå till sitt arbete varje dag med vetskapen om att man inte räcker till är inte bra för det psykiska måendet.

Barns hjärnor är inte så utvecklade att eleverna kan uttrycka sej och förmedla att deras behov att ta till sej kunskap inte uppfylls utan detta kan istället visa sej i utåtagerande beteende.

I Bollebygds kommun är detta beteendet så vanligt att lärarna inte ser detta som något allvarligt enligt den rekorn jag pratade med efter att min son vart utåtagerande mot en lärare.

Detta är fruktansvärt för både elev och lärare.

En hemmakämpe är ett barn med psykisk ohälsa till följd av att skolan inte anpassats efter hans behov.

Överallt prioriteras barns psykiska mående - Förutom i skolan. Dit är det okey att tvinga barn även när d framkallar ångest, suicidtankar, panik, magont, huvudvärk och psykisk ohälsa.

Skolan blir som en fobi som framkallar extremt ångestpåslag.

Hade du med ormfobi frivilligt gått in i ett rum med vetskapen att detta rum är fyllt av ormar och du får ångest, hjärklappning och känner dej illamående bara du snuddar vid tanken av detta rum?

En hemmakämpe känner ingen trygghet i skolan eller till personalen. Dom är fyllda av känslor dom inte kan sätta ord på.

När eleven är i skolan och inte tar till sej undervisningen, inte förstår lärarens instruktioner och inte förstår det sociala så känner dom sej dumma, korkade, annorlunda, mindre värda, förbisedda och självförtroendet och måendet sjunker. Ofta får dom tillsägelser för att dom har svårt att koncentrera sej, har svårt att sitta still och för att energin är körd i botten och dom orkar inte följa med i undervisningen och/eller arbeta.

Många elever låtsas vara som de andra, att dom hänger med på lektionerna, att dom förstår det sociala samspelet och detta tar otroligt mycket energi.

Det är inte eleven, hemmet och föräldrarna som är problemet - Det är skolan.

Kommunen behöver synvända och se att problemet ligger hos dom.

Lyssna på barnen, hur känner dom att det fungerar gällande läromiljö och inlärningsätt?

Jag har inga högskolepoäng, jag har aldrig jobbat med barn. Men jag förstår hur mina barn fungerar och jag förstår att alla barn är sin egen individ med sitt eget sätt att fungera rörande allt.

Enda gången jag är tacksam över min egen NPF-diagnos är att jag förstår mina barn bättre än om jag inte hade haft den.

Jag vill inte att dom ska genomlida samma helvete till skolgång som jag gjorde. Jag vet inte hur många kurser jag har gått för att förstå mina barn bättre. Jag vet inte heller inte hur många timmar jag lagt på att läsa artiklar på riksförbundet Attentions hemsida och i deras medlemstidning. Jag har gått på föreläsningar om olikheter/NPF i skolan. Jag har läst artiklar och böcker om olikheter/NPF. Jag har sett otaliga föreläsningar och seminarium på UR av framstående forskare och läkare ang olikheter/NPF.

Jag har tagit del av andras erfarenheter ang olikheter/NPF.

Jag har tipsat barnens rektorer om föreläsningar om olikheter/NPF utan respons.

Tisdagen den 28/5 -24 blev min son hemmakämpe.

Jag hade då en längre tid uppmärksammat skolan om att han var i behov av anpassningar för att kunna ta till sej undervisningen och för att skolan skulle fortsätta vara en miljö där han skulle må bra och trivas.

Skolan delade inte min uppfattning alls och hade inte uppmärksammat detta.

Detta blev starten på en lång kamp i att samverka med skolan så att min son får den undervisning han har rätt till. Han har som alla barn rätt till att få känna sej trygg och sedd i skolan och få sina grundläggande behov uppfyllda.

Många föräldrar orkar inte jobba heltid, vara ett engagerat skyddsombud på arbetsplatsen,

ha 100% föräldraansvar, sköta ett hem, lägga ner all tid som jag gjort med utbildningar och föreläsningar, läsa lagtexter, söka info om elevers rättigheter och skriva otaliga konversationer med och till skolan, gå på samverkansmöten med skolan, förklara hur min son fungerar för skolan och samtidigt stötta min son i hans psykiska ohälsa orsakad av skolan och hinna med min dotter även hon med extra behov.

Detta är övermänskligt och många föräldrar till hemmakämpar jobbar inte heltid och flertalet blir sjukskrivna för utbrändhet.

Tyvärr kan du inte sjukskriva dej ifrån livet.

En utbränd sjukskriven förälder kostar samhället mycket pengar. En elev som inte når gymnasiekompetens och inte kommer ut i arbetslivet kostar pengar i form av försörjningsstöd och förlorade skatteintäkter. Sedan faller dessa individer lättare offer för kriminalitet och narkotikamissbruk (Ja studier finns på detta.) och detta kostar också samhället pengar.

Ja en elev som inte får rätt anpassningar i skolan kostar samhället mycket mer pengar än om han hade fått rätt insatser ifrån början.

Pengar kommer igen, det gör inte en förlorad barndom.

#Glöm aldrig Karolina!

Pip Carlsson

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]